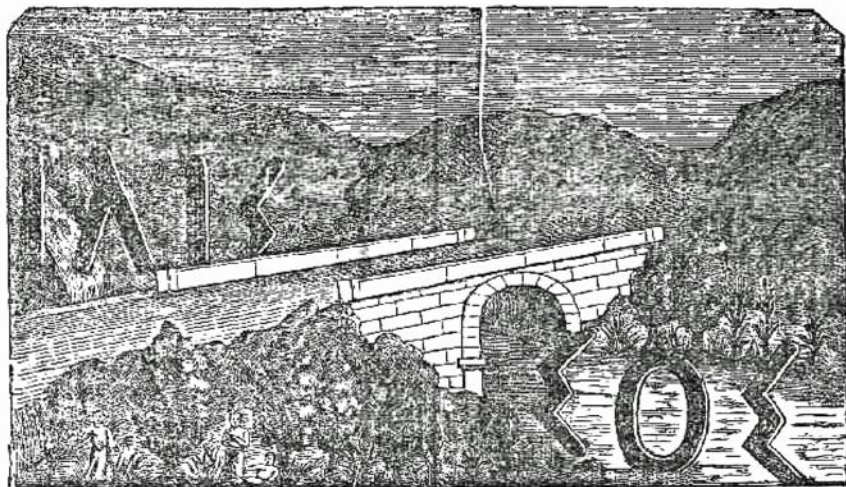

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΤΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

Μαρίνος Κουτούβαλης

Ιωάννης ο Καταλανός, ἄρχων του Ολύμπου [ἀπόσπασμα: μέρος Γ', σκ. 6-7]

Δράμα

Ιλισσος, Αθήνα

τμ. 4, τχ. 22 (30 Μαρτίου 1872), σ. 615-166

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΤΑΛΑΝΟΣ

ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ.

ΔΡΑΜΑ

ΥΠΟ

ΜΑΡΙΝΟΥ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗ

(ἀπόσπασμα).

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Παρίσταται νεκροταφεῖον τῶν Φερσαλλίων. Ἐνθα καὶ ἔνθα σταυροὶ μέλανες εἰσὶν ἐμπεπηγμένοι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μάρμαρα ἀτάκτως ἐρριμμένα, προσέτι δὲ καὶ ὀλίγα κυπάρισσοι πεφυτευμένοι καὶ τινὰ ἄλλα δένδρα. — Μακρόθεν εἶναι καταφανὴς ὁ Ὀλύμπος. — Ὅριζων εὐρύς ἐφ' οὗ διαλάμπουσιν αἱ πρῶται τοῦ φοῖβου ἀκτίνες.

Εἰσέρχεται σύννορος καὶ μελαγχολικὸς ὁ Λέων ὑπὸ τινος μανδύου κεκαλυμμένος καὶ ἵσταται παρατηρῶν τοὺς τάφους.

ΛΕΩΝ

Εἰς Φέρσαλλα ἐγγίζω. Κατακεχυμῶς
Τὰ ἱερά σου ἔδην, χώρα ποθητῇ,
Θά ἀσπασθῶ ἰδέως καὶ παλμοὺς ταχεῖς
Θά αἰσθανθῶ καὶ πάλιν εἰς τὴν ὄψιν σου.
Πατρίς μου γλυκυτάτη, ἂν ὁ κάματος
Τὰ μέλη μου κλονίζῃ, ἔχω καὶ ψυχὴν,
Ἦτις εἰς πᾶν σου νεῦμα μένει ἀγρυπνός,
Νὰ ἀποθάνῃ, νὰ ταφῇ ἐδῶ, ὑπὸ
Τοὺς τάφους τούτους, τοὺς καλύπτοντας τανῦν
Τῶν τέκνων σου τὸ σῶμα τὸ πανίερρον.
Πατρίς μου, ἦλθον πάλιν, πλὴν εἶνε ἄργά.
Διότι ἐσχιάζῃς ὑπὸ νεφελῶν
Ἀγρίων τῆς δουλείας. — Ποῦ τὸ κλέος σου;
Ποῦ οἱ ἀρχαῖοι χρόνοι οἱ εὐδαίμονες;
Τὸ ἄρμα τῆς δουλείας τὰ παρέσυρε.
Ποῦ; ποῦ τοῦ οὐρανοῦ σου ἡ σαπρεΐριμος
Χροιά καὶ τὰ γλυκά του μειδιάματα;
Σιγῶσιν ἐν τῷ σκότει, καλυπτόμενα
ὑπὸ βαρβάρου ξίφους. — Πανταχοῦ σιγῇ.
Ὅπου πρὶν ἦχει ἄσμα θούρειον, φαιδρὸν,
Καὶ πέραν εἰς τὰ ὄρη τὰ ἐλεύθερα
Τῆς βουκολίδος ἦχει ὁ ἡδὺς αὐλός,
Νῦν πένθος κ' ἐρημία διεδέχθησαν.

Ποῦ ἡ χλωρὰ μυρσίνη, ποῦ τὰ ἄνθη σου,
Πατρίς μου, ὅπου πρῶτον ἐπαίζον πτηνὰ
Ἐν μέσῳ τῶν κλαδίσκων περυγίζοντα;
Ἡ λύπη τῆς δουλείας κατασύντριψε
Τὰ μειδιῶντα ἔτη καὶ μετέβαλε
Πᾶν ἀνθρώπιν εἰς τάφον καὶ κυπάρισσον
Ἐφ' ἧς τὰς νύκτας κρῶζουν νυκτικόρακες.
— Εὐδαίμονες οἱ τάφοι οἱ ἐγκλείοντες
ὑπὸ τὰ ἀραχνώδη μάρμαρα αὐτῶν
Τὸ πτώμα τῆς δουλείας τὸ ἐπάρατον! —
Πῶς ἡδυνήθης Σὺ ὁ πνέων πάντοτε
Ἐλευθερίας αἶσαν, ἀναξ σεδαστέ,
Νὰ ὑποστῇς δουλείαν, ὅς ἐκράτησας
Αἰῶνας ὀλοκλήρους τῶν πατέρων μας
Τὴν ἱερὰν λατρείαν, τὸ μυστήριον
Καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν,
Ναὶ τῶν Περικλέων, βράχε, Ὀλυμπε!
Ὅστις μὲ ἐν σου νεῦμα, ὅλους ὥπλιζας
Τοὺς Μιλτιάδας, Κυναιγεῖρους, Κίμωνας,
Ὅτινες εἰς τὰ ἔθνη τὰτ' ἐδίδασκον
Πῶς ἀποθνήσκει Ἕλλην, καὶ πῶς στέφανον
Νὰ δρέπῃ εἰς τὰς μάχας δύνατ' ἐν τιμῇ.
Καὶ πάλιν νεῦσον, ἴσως ἀναγεννηθῶν
Οἱ Μαραθωνομάχοι νὰ διδάξωσιν
Ὅτι — Ἡ λέξις Ἕλλην εἰς τὰ στήθη της
Ἐγκλείει πῦρ φλογώδες, καταστρεπτικόν,
Καὶ δύναται εἰσεῖτι ν' ἀνατιναχθῇ,
Ἐμπνέουσα τὴν φρίκην εἰς τὸν βάρβαρον,
Καὶ εἰς τὰ ἔθνη ὅλα νὰ ἀναδειχθῇ
Μεγίστη, σεδασμία καὶ τρισένδοξος! —
Ἕλλάς μου, μὴ δακρύῃς, μὴ, θά ἐγερθῇς,
Θά ῥίψῃς πάλιν πέραν εἰς τὰ κύματα
Τὰς δουλικὰς ἀλύτεις, αἵτινες σφοδρῶς
Τὸ γλυκερὸν σου στήμα περιστέλλουσιν,
Ἵνα ἐλευθερίας ψάλλῃς τὴν ᾠδὴν.
Διότι τρέφεις τέκνα εἰς τὰ στήθη των
Σπινθήρα δόξης μέγαν περικλείοντα.
Ἕλλάς, θά ἴδῃς πάλιν φῶτα εὐτυχῇ,
Τῶν νεφελῶν τὸ σκότος διαλύοντα,
Καὶ θ' ἀναλάμψῃς νύμφη πολυθέληγτρος
Ἐν μέσῳ τῶν υἱῶν σου, ῥίπτουσα μακρὰν
Τοὺς θλιβεροὺς μανδύας τοὺς σκιάζοντας
Τὸ μέγα μέτωπόν σου τὸ εὐρύτατον.
Θεὰ ἐλευθερία! νῦν προστάτευσον
Τοὺς ἀληθεῖς σου λάτρεις. — Μέγα ὄνειρον,
Μεστὸν εὐδαιμονίας καὶ τρισένδοξον,
Εἶν' ἡ ἐλευθερία εἰς τὰ κλαίοντα
Ἐν τῇ δουλείᾳ ἔθνη — ὡς εἰς ναυαγὸν
Ἐν μέσῳ πόντου μαύρου φάρος φαινὸς,
Ὅς στίλβων καταυγάζει ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Ἐλευθερία! μήτηρ! μόνη μας ἐλπίς
 Ἐπὶ τῆς σφαίρας ταύτης Σὺ ἀπέμεινας,
 Σὺ μὲ τὰς πτέρυγας σου σχίασον ἡμᾶς,
 Ἵνα μὴ μᾶς διώξῃ τὸ ἐπάρατον,
 Καὶ σκελετωδὲς φάσμα μὲ τὰ βέλη του,
 Τὸ φάσμα τῆς δουλείας ἐν νυκτὶ ὠχρᾷ.
 Ἡ σὲ ἐλευθερία θ' ἀποκτήσωμεν,
 Ἡ ὑπὲρ σοῦ τρωθέντες θ' ἀπολαύσωμεν,
 Ὡς ὑπαρξὶν τὸν τάφον καὶ τὸν θάνατον.

(κλίνων γόνυ ἐπὶ τινος τάφου.)

Ναὶ, μῆτέρ μου, ὁμνῶ νῦν δακρυρρόων
 Ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου, τοῦ ἐγκλείοντος
 Τὰ ἱερὰ ὅσα σου, τῆς καρδίας μου
 Ν' ἀκολουθήσω τοὺς παλμοὺς τοὺς εὐσεβεῖς,
 Ῥανίδα πρὸς Ῥανίδα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ
 Τῆς σεβαστῆς πατρίδος σπένδων ἐν τιμῇ
 Τὸ ἐνθερμόν μου αἷμα, ἢ ἐλεύθερον
 Τὸν αὐρανὸν τῆς πάλιν ν' ἀτενίσωμεν.

(ἐγειρόμενος.)

Ἀγγελικὴ μου, πάτερ δυστυχεστάτε,
 Ἐάν εἰσέτι ζῆτε, δέξασθε θερμὸν
 Τὸν ἀδελφὸν καὶ τέκνον ἔς τὰς ἀγκάλας σας,
 Τὸ φῶς εἰς τὰς ψυχὰς σας τὸ ἐλεύθερον
 Νῦν νὰ ἐπαναγάγῃ. — Μὲ τὴν λύραν σου
 Ἐλευθερίας ᾄσμα, πάτερ μου σοφὲ,
 Νὰ ψάλλωμεν ἐνδόξως ἔφθασ' ἡ στιγμή. —
 Ἀλλ' ἄν, Θεέ μου, δὲν ὑπάρχουν εἰς ζωὴν;
 Ἄν μάχαιρα βαρβάρων τοὺς κατέκοψε,
 Κ' ὑπὸ τοὺς τάφους τούτους νῦν καθεύδωσι;
 Οἱμοὶ! ὅποιοι σκέψεις! τότ' ἐκδίκησις.
 Ἄς σπείσω τότε πλέον ὅσα δάκρυα
 Ἐγκλείω εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου
 Ἐπὶ τῶν τάφων τούτων οἵτινες σαφῶς
 Τὸ μάταιον τοῦ κόσμου μᾶς διδάσκουσι,
 Τῆς ἡδονῆς τὸ ὄναρ, τῆς ὑπάρξεως.
 Καὶ ἔπειτα ἀνήκω . . . ναί, πατρίς, πρὸς Σέ!

(γονυκλιτῶς.)

ὦ! τάφε, τάφε! δέξιαι ῥύακας χλωρῶν
 Καὶ ἱερῶν δακρύων, τάφε ἀσπλαγχνε,
 Ὅστις ἐγκλείεις ῥόδα φεῦ! ἀρτιθαλῆ,
 Καὶ κρίνους μκρανθέντας ὑπὸ ἔρωτος.
 Μυστήριον, ὦ τάφε, δέξαι δάκρυα
 Κ' εἰς τὴν ἀθανασίαν κόμισον αὐτά,
 Ὅπου οἱ ἀσπαστοὶ μου ἔγκεινται τανῦν.

(δακρυρρόων κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τινος
 μνημείου.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΛΕΩΝ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ καὶ ΑΧΙΑΛΕΥΣ ῥαψωδός.

Εἰσέρχονται ὁ Ἀχιλλεύς καὶ ἡ Ἀγγελικὴ καὶ πλη-
 σιάζουσιν ἀπαράτηρητοι τάφον τινὸς, ἐφ' οὗ κλίνουσι
 γόνυ ἐπιθέσαντες ὀλίγα ἐπ' αὐτοῦ ἄνθη.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ

Ἀγγελικὴ μου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Πάτερ μου.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ

Ἐφθάσαμεν;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἐν μέσῳ τάφων, πάτερ, νῦν βαδίζομεν.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ

Ποῦ τῆς μητρός σου, τέκνον, ὁ μαρμαρίνος
 Σταυρὸς τοῦ τάφου εἶναι;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Προσγγίσαμεν.

Ἰδοὺ τὰ ἄνθη ταῦτα ῥίπτω ἐπ' αὐτοῦ.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ

(κλίνων γόνυ.)

Θεέ μου! πάλιν σπένδω δάκρυ ἄλμυρόν,
 Πάλιν ἐνώπιόν σου θὰ προσευχθῶ
 Ὑπὲρ τῆς τεθνεούσης, τῆς συζύγου μου.
 Ἐν κόλποις θέσον ταύτην, Πλάστα, Ἀδράμα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

(Ῥίπτουσα καὶ αὐτὴς ἄνθη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ
 τοῦ τάφου.)

Τὰ ἄνθη ταῦτα τὰ βλαστήσαντα φαιδρῶς
 Ἵν' εἰς παρθένων στήθη πέμψωσιν ὁσμὴν,
 Καὶ θερμανθῶσι ἔς τὰ γλυκὰ των μειδιάματα
 Τὸ μέλαν τοῦτο σῆμα, ὃς κοσμήσωσιν
 Ὅ καθ' ἐκάστην μὲ δακρύων ῥύακας
 Ἡ δυστυχὴς παρθένος ὕγρανα ἐγώ.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ

Κόρη μου, ὦχ! ἄς εἶχον ὀφθαλμοὺς, τὸ φῶς
 Νὰ ἴδω ἄπαξ, καὶ τὸν ἄγγελον αὐτὸν,
 Οὗ τὴν φωνὴν ἀκούω. — Ἀχ! Ἀγγελικὴ!
 Πρὸς τί ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀπελπίς, τυφλός,
 Νὰ φέρωμαι; τί πράττω, ἢ τί ἐπραῖξα

Ἀκούων ἀηδόνων πτερυγίσματα,
Καὶ τὴν φωνὴν σου, κόρη, αἰσθανόμενος
Τὴν δὲ μορφήν νὰ ἴδω μὴ δυνάμενος ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Θεέ μου ! συνεντρίβη ἡ καρδιά μου !

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ἀπώλεσα τὰ πάντα, τέκνον, ὀφθαλμούς·
Τὴν μόνην σύζυγόν μου, τί ἡ ὑπαρξίς
Τί ὠφελεῖ εἰς βιωτὴν ἀδίσωτον.
Ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης, κόρη, ἄλλοτε,
Ὅπότε ἐλευθερίαν ἐδασίλευεν
Καὶ ἔξ' ἡ σύζυγός μου, ἤμην εὐτυχής.
Λιότι, ὡς οἱ ἄλλοι ἐβλεπον κ' ἐγὼ
Τὰς μόνας μου ἐλπίδας, φεῦ ! τὰ τέκνα μου
Ἐπὶ τῆς χλόης ταύτης παίζοντας παιδρῶς
Μ' ἄνθη τὰς χρυσαλλίδας συλλαμβάνοντα,
Ἄλλ' αἴφνης ἡ δουλεία κατεσκίασε
Τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας ἃς διήγομεν.
Ὡ παρελθόντα ἔτη, χρόνοι εὐτυχεῖς,
Δὲν θὰ σὰς ἴδω πλέον, φεῦ, ἐπὶ τῆς γῆς.
Νῦν δάκρυα καὶ στόνοι διεδέχθησαν
Τὸν ἀνθρώπον μας βίον τὸν ἐλεύθερον.
Θεέ ! τὴν σύζυγόν μου κλαίω νῦν νεκράν,
Τὸ ἐν μου τέκνον ἔχω ὥς παρήγορον,
Ἀλλὰ ἐσδέσθη πλέον ἀπ' ἐμοῦ τὸ φῶς
Κ' ἐλπίς ἵνα τὸ ἴδω δὲν θὰ εὔρεθῃ.
Τὸ ἕτερον ὁ Λέων, φεῦ, ἀπώλετο,
Καὶ ἴσως δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸ φῶς.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Πάτερ μου, σ' ἱκετεύω, μὴ εἰς δάκρυα
Καὶ πάλιν παρελθόντα νὰ ἐκρήγνυσαι.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ἀχ ! Λέων μου, υἱέ μου, ἐὰν ἔπασας
Μαχόμενος ἐνδόξως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ
Τοῦ στήθους μου ἀνακουφίζεις τὰς πληγὰς.
Ἄν δὲ βαρβάρου σπάζῃ σὲ κατέκοψε,
Τὴν ὀλεθρίαν κλαίω τότε τύχην σου.
Τέκνον μου, Λέων.

(Ὁ Λέων ἀκούσας τοὺς θρήνους ἐγείρεται
ὥς ἐκ ληθαργου.)

ΛΕΩΝ

(ἀκροαζόμενος.)

Τίς μ' ἐκάλεσε ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μακράν

Τῶν πατρικῶν σου ἀσπασμῶν ἀπέθανες,
Μακράν, καὶ σὲ καλύπτει τάφος ἄκλαυστος.
Καὶ ζῶ εἰσέτι ; κ' ἔχω δάκρυα θερμά
Στὴν μνήμην σου νὰ σπένδω, Λέων, Λέων μου !

ΛΕΩΝ.

(ἐν ἐκστάσει)

Δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἀνεγνώρισα
Φωνὴν τὴν πατρικὴν μου (βλέπει αὐτοὺς αἴφνης)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

Πάτερ, ἄνθρωπος

Ἐπὶ τινος μνημείου προσευχόμενος,
Μὲ ἄγριον φεῦ ! βλέμμα μᾶς παρατηρεῖ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(ἐντρομος)

Τίς ἄρά γ' εἶνε, κόρη, ἀποσύρθητι,
Ἐλθέ ἐδῶ πλησίον, περιπτύχθητι,
Στοὺς πατρικούς μου κόλπους, ᾗ ! Θεέ !

ΛΕΩΝ.

(βλέπων πάντοτε ἐν ἐκστάσει)

Αὐτός,

Κ' ἡ ἀδελφὴ μου εἶνε, ᾗ ! καρδιά μου
Μὴ σπεῦδε. Δὲν ἀντέχω.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(καθ' ἑαυτὸν)

Γνώριμος φωνή.

(ἐκφωνῶν) Εἰπέ μοι, καλὲ ξένε, πόθεν ἐρχεσαι ;

ΛΕΩΝ.

(καθ' ἑαυτὸν)

Μὲ πνίγει τῶν δακρύων ἡ συγκίνησις.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πῶς δὲν λαλεῖς ; εἰπέ μοι, ποῦ πορεύεσαι ;

ΛΕΩΝ.

Εἰς Φάρσαλλα, ὦ γέρον, (καθ' ἑαυτὸν) φεῦ, δὲν
δύναμαι
Νὰ σιωπήσω πλέον . . . ὦ ! εἶνε αὐτός ! . . .

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ἀγγελικὴ μου . . . ἴδε μὴ τοῦ Λέοντος,
Ὁ ξένος φέρῃ τὰ χαρακτηριστικά·
Διότι . . . ἡ φωνὴ του . . . ἐπληξεν τανῦν
Τὰ ἀσθενῆ μου ὦτα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

(παρατηροῦσα τὸν Λέοντα ἀσκαρδαμικτεῖ)

ὦ ! εἶνε αὐτός . . .

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Τίς; τίς Ἀγγελικὴ μου; τίς; τὸ τέκνον μου; ..

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

ὦ! ναί, καλὲ μου πάτερ, εἶν' ὁ Λέων μᾶς! . . .

ΛΕΩΝ.

(Μὴ ἀντέχων ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐγείρεται καὶ πλησιάζων αὐτοὺς κλίνει γόνα ἐνώπιον τοῦ πατρὸς περιπτυσσόμενος εἰς τοὺς κόλπους του)

Πάτερ μου, εἰμ' ὁ Λέων, ναί, τὸ τέκνον σου.
Ζῶ, καὶ εἰς τοῦ πατρὸς μου νῦν θερμαίνομαι
Τὰ κεκμηκότα στήθη.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Λέων, Λέων μου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

Ἀχ! ἀδελφέ μου!

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Λέων! . . . ἀληθὲς εἶνε,
Ὅτι σὲ θλίβω, τέκνον, εἰς τὰ στήθη μου;
ὦ! σήμερον πρῶτα μοι ἀνέτειλε
Μεστὴ εὐδαιμονίας.

ΛΕΩΝ.

(δακρυρόσπιν)

Πάτερ, πάτερ μου!

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Ναί, σήμερον τὰ φῶτα εἶδον καὶ τοι ὦν
Ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας, τέκνον μου, τυφλός.

(Ὁ Λέων ἀποσπώμενος αἰσθνῆς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του τὸν βλέπει ἐν ἐκστάσει κατὰ πρόσωπον)

ΛΕΩΝ

Θεέ μου! ὁ πατήρ μου ἔνευ ὀφθαλμῶν!
Κατηραμένη τύχη! . . . Θέλημα φρικτόν!
Ν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν μου καὶ νὰ φλέγηται
Τὴν ὄψιν τοῦ υἱοῦ του μὴ δυνάμενος
Νὰ ἀτενίσῃ. — Πάτερ, πάτερ μου, τυφλὸν
Ἐπέπρωτο νὰ σ' εὗρῃ, δοῦλον, ἀτυχῇ;
Εἶθε πρὶν σ' εἶδω, πάτερ, μαύρη, κρύα πλάξ!
Νὰ μ' ἐκρυπτ' εἰς τὰ βάθη τάφου ἐσθεῖ,
— ὦ! ψυχοφθόρος τύχη! πόσας τρομερὰς
Βασάνους μᾶς φυλάττετε! — τύχη φοβερά,
Ὅπλισθητι· ἐν θῦμα σοὶ ἀπέμεινεν,
Ἰδοὺ γυμνός, ὦ τύχη, σὲ καλῶ, ἐλθέ.
Σὲ ἱκετεύω ῥῆφον, ῥῆφον ἐπ' ἐμοῦ

Τὰ ἰοδόλα βέλη, τὰ αἰμόδρεχτα;

Ἄτινα εἰς καρδίας ἐνεβάφησαν

Ἀγνάς, φιλελευθέρους. — Πάτερ, πάτερ μου,

ὦ! μὴ σὲ ἱκετεύω, χεῖς δάκρυα,

Τάνθρώπινα τοιαῦτα, προωρίσθησαν.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Λέων μου, μὴ βλασφήμει, θέλημα Θεοῦ
Διέπει τῶν ἀνθρώπων τὴν κατὰστασιν,
Καὶ τούτους μὲν εἰς δόξας φέρει ἄλλατε,
Κ' εἰς πλούτη ἀνυψώνει, καὶ εἰς οὐρανοὺς.
Ἄλλατε δὲ τοὺς ῥίπτει εἰς τὰ τάρταρα
Νὰ τρέφονται μὲ δάκρυ καὶ μὲ στεναγμούς.
Ὁ βίος εἶνε κλίμαξ, ἐφ' ἧς ἵστανται
Οἱ μὲν 'ς τὰ ὕψη ταύτης, ἄλλοι δὲ χαμαί.
Ἀλλὰ μὴ ἀπελπίζου, Λέων τέκνον μου,
Διότ' ἡ σφαῖρα αὕτη περιστρέφεται
Καὶ ἄλλοτ' ἀνατέλλει εἰς τὸν ἀνθρώπον
Τὸ σέλας τοῦ ἡλίου, ἄλλατε ἡ νύξ.
Καὶ πάλιν ὦ! ἐλπίζω αἴγλη φαινή
Ἡοὺς εὐτυχιστάτης νὰ ἀναφανῇ
Τὰς ζοφεράς μας νύκτας διακλύουσα.
ὦ! ναί, σοφέ μου πάτερ, ἃς ἐλπίσωμεν.